

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΤΤΟΥ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἴδου νῦν ἐφέστηκεν ἡμῖν* ἡ λαμπρὰ πανήγυρις* τῆς θείας μνήμης σου
ὅσιε* πάντας εὐφραίνουσα* ὅθεν γυθοσύνως* ἄσματά σοι μέλομεν*
χορὸν πνευματικόν σοι συστήσαντες,* Πάτερ Θεόφανες,* καὶ τοῖς ὕμνοις
ὥσπερ ἄνθεσι* νοερῶς σε* πάντες καταστέφομεν.

Ἀρχόμενοι, Πάτερ, οἱ πτωχοὶ* βίου σου τὰ θαύματα* ἐξιστορεῖν μελωδή-
μασι,* φόβῳ ἐγγίζομεν* θείων σου ἀγώνων* τὰ σεπτὰ παλαιίσματα* καὶ
πῶς ἂν δυνηθείημεν ὑμνῆσαί σου,* θεῖε Θεόφανες,* τῆς καρδίας τὴν
εὐγένειαν* καὶ ψυχῆς σου,* Πάτερ, τὴν ταπείνωσιν;

Δεήσεων δέξαι τὴν ἀρχὴν* καὶ παράσχου δύναμιν* Πνεύματι θείῳ τοῖς
δούλοις σου,* Πάτερ Θεόφανες,* ἵνα σου τὴν μνήμην* καθαρᾷ καρδίᾳ
τε* καὶ πίστει θερμοτάτῃ τιμήσωμεν,* ἐγκωμιάζοντες* τῆς ἀσκήσεως τὰ
σκάμματα* καὶ τὰ πλήθη* τῶν κατορθωμάτων σου.

ὦ πάρεσο, Πάτερ, νοερῶς* χέων σου τὰς χάριτας* ἐπὶ τοὺς δούλους σου
σήμερον* πίστει γὰρ ἅπαντες* τὴν σεπτὴν σου μνήμην* καὶ λαμπρὰν
πανήγυριν* τελοῦντες, ἀπὸ σοῦ ἀρυόμεθα* μύρα ἀκένωτα* καὶ δεόμε-
θά σου, ὅσιε,* φανερωῶσαι* πάλιν σοῦ τὸ σκῆνωμα.

Δόξα... Ἦχος β'.

Μυροβλύτης μέγας ἀξίως ἐπωνομάσθης· τὸ γὰρ θειότατόν σου σκῆνω-
μα ὡς δοχεῖον μυρεψικὸν ἐφάνη, νάματα παρέχον, θαυμάσιά τε καὶ πα-
ράδοξα τελοῦν· ἄφθαρτον δὲ διέμεινε, τῆς φύσεως τὴν τάξιν ὑπερνικῶν·
ὅθεν, Θεόφανες ὅσιε, παράσχου καὶ ἡμῖν μῦρον τὸ νοητὸν τοῦ θείου
Πνεύματος, ὅπως δι' αὐτοῦ καθαρθέντες, εὐρωμεν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.
Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Ἄγγελος ἐπὶ γῆς* ἐφάνης, ἀναπέμπων* τῷ σῷ Δεσπότη ὕμνους* νοῦ κα-
θαρωτάτῳ,* μακάριε Θεόφανες.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Βέλη τὰ τοῦ ἐχθροῦ* ἀπέφυγες εὐτόνως,* ὡς οἶκά σου ἔχων* τὴν κο-
ρωνίδα, Πάτερ,* τῶν ἀρετῶν διάκρισιν.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν
ἡμῖν;

Φεῖσαι νῦν καὶ ἡμῶν,* τῶν ὄντων ἐν τῇ ζάλῃ* τοῦ παθοτρόφου βίου,* ὡς
παρρησίαν ἔχων* πρὸς τὸν Θεὸν Θεόφανες.

Δόξα... Τριαδικόν.

Φῶς τὸ τρισσολαμπές,* Πατέρα καὶ Υἱόν τε* σὺν Πνεύματι Ἁγίῳ,* ἀχώ-
ριστον Τριάδα* ὁμολογοῦμεν ψάλλοντες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ῥήμασιν ἀσθενῶ* προσάγειν σοι ἀξίως* ὃ ἐν καρδίᾳ ἔχω,* ἀλλὰ σύ,
Θεοτόκε,* ὄντα πτωχόν με πλούτισον.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ῥαπισμὸν ὑπ' αὐθάδους, Πάτερ, δεξάμενος,* ἐν ταπεινώσει τὸν κόσμον
εὐθύς κατέλιπες* καὶ ἐν τῇ Μέσᾳ Ποταμοῦ Μονῇ προσέδραμες,* ἔνθα
ἐν πόνοις καρτερῶν* εὔρες πηγὴν ἀγιασμοῦ* διό, Θεόφανες Πάτερ,*
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου σκέπε* καὶ θείοις μύροις καταμύρισον.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς στιχηρὰ προσόμοια
τοῦ ὁσίου δευτεροῦντες τὸ πρῶτον ἐκάστης σειρᾶς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὡς ὁ Δεσπότης ὑπέστης* ἀδίκως ῥάπισμα* καὶ κεφαλὴν σου κλίνας*
ἐγκατέλιπες κόσμον* διόπερ ἐκμαγεῖον, λάθρα βιῶν,* ταπεινώσεως γέ-
γονας* ὅθεν σὲ πάντες γεραίρομεν νῦν θερμῶς* ἀγιώτατε Θεόφανες.

Ὡς νοητὸς ζυγιστάτης* τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς* προκρίνας τῶν προσκαί-
ρων* ἡδονῶν τῶν τοῦ βίου,* ἐπόθησας ὡς ἔλαφος ἐπὶ πηγᾶς* πολιτεί-
αν τὴν κρείττονα* καὶ ἐν Μονῇ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ* ὥσπερ ἄσαρ-
κος ἐβίωσας.

Παραρρίπτεισθαι ἐν οἴκῳ,* θεῖε Θεόφανες,* Θεοῦ τοῦ ζῶντος, Πάτερ,*
νουνεχῶς ἐξελέξω* διὸ καὶ πυρπολούμενος θείῳ πυρί,* Μονὴν Προδρό-
μου κατέλαβες* ὅθεν οἱ ὧδε μονάζοντες ὡς θερμόν* σε προστάτην προ-
βαλλόμεθα.

Ἔτερα. Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Τίς ἂν ἐπαινέσειε τοὺς σοὺς* ὄντως ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας,* καὶ τῶν θαυ-
μάτων πληθὺν* τίς ἂν ἐξισχύσειεν ἀπαριθμῆσαι σαφῶς* ἅπερ, ὅσιε,
ἔδειξας* καὶ ἔτι δεικνύεις* πᾶσι τοῖς ἰκέταις σου, Πάτερ Θεόφανες;*
ὅθεν καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις* ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου δέξαι,* ἅπαντας φω-
τίζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὅτε ὁ λαὸς μετὰ κραυγῆς* πόθῳ παρεκάλει γενέσθαι* σε Ποιμενάρχην
αὐτοῦ,* τότε ὡς φιλόστοργος πατὴρ ἐνήργησας* καὶ ἐν θρόνῳ ἐκάθη-
σας* ἀρχιερωσύνης,* ποιμασίας τρόποις σου πάντας διδάσκων σοφῶς*
ὁμῶς τοῦ Νυμφίου ὁ ἔρως* κόσμου σε ἐξέβαλεν, Πάτερ,* καὶ ἐρήμου
ἄνθος σε ἀνέδειξε.

Ὅσπερ κολυμβήθρα Σιλῶμ* σοῦ ὁ τάφος, Πάτερ, ἐδείχθη,* καὶ ἱαμά-
των πηγὴ* μύρον θείας χάριτος καὶ γὰρ ἀνέβλυζε* σοῦ τὸ ἅγιον σκήνω-
μα, ὦ θαῦμα θαυμάτων!* καὶ φθορᾶς ἀλλότριον σαφῶς διέμεινε* οὕτω
τοῖς λαοῖς ἐνδεικνύον* τοῦ ἀγιασμοῦ σου τὸ ὕψος,* Μυροβλύτα ὅσιε
Θεόφανες.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

ὦ ἄνοσίου τολμήματος! Πῶς ῥαπισμὸν ἐδέξατο ὁ ἄκακος ποιμὴν ὑπὸ δούλου ἀνεδαιστάτου; Ἄλλ' οὕτω γέγονε ἵνα αὐτοῦ τὴν ἄκραν τῷ Δεσπότη μάθωμεν ὁμοίωσιν· τὸν γὰρ ὀνειδισμὸν δεξάμενος, Πάτερ Θεόφανες, οὐδὲν ἀπεκρίνω, ἐδοξολόγεις δὲ μᾶλλον τὸν Θεὸν ὅτι τοιαύτης ἡξιώθης εὐκαιρίας ἵνα αὐτὸν μιμηθῇς· διὸ καὶ ταπεινοφροσύνην προελόμενος, ἀρχιερέως θρόνον ἐγκατέλιπες καὶ εἰς τὴν κάμινον τῆς μονοτρόπου ζωῆς εἰσῆλθες, ὅσιε, ἔνθα ἐν πόνοις καρτερῶν εὔρες πηγὴν ἁγιασμοῦ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἔλαβες. Αὐτῷ νῦν συγκεκραμένος ὑπάρχων καὶ κατὰ μέθεξιν Θεός, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου σου τοῦ ὧδε μονάζοντος.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.
Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, μεθ' ὃ τὰ Ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότο-

μον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς πα-
ράφρονας. Πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύ-
κλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ
πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης,
ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα ду-
νάμεως καὶ ὥς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν
ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκοῦσατε
οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε
οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη
παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον
οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρό-
νησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ
γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ
κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία
γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλ-
λεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς·
ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πο-
νηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ
τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν
τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτήν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠχος α'.

Ταπεινοφροσύνην γινώσκων ὥς τὴν τῆς Θεότητος στολὴν, αὐτῇ ἐνέδυ-
σας τὴν ψυχὴν σου, τὸν δερμάτινον ῥήξας τῆς πτώσεως χιτῶνα· τὴν δὲ
μετάνοιαν, ὕδωρ ἀμαρτιῶν καθαρτήριον νοῶν, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἀναβλύζον,
τὴν καρδίαν σου ἐν αὐτῷ ἐβάπτισας· διὸ καὶ τῆς πεπτωκυίας φύσεως
τὸν τοῦ νοῦς ἐμπυρισμὸν κατέσβεσας, δάκρυσι καθ' ἐκάστην τὴν στρω-
μνὴν σου καταβρέχων· ἀπόσμηξον οὖν καὶ ἡμῶν τῶν παθῶν τοὺς ῥύ-
πους, ταῖς καθαρτικαῖς σου πρεσβείαις, Πάτερ Θεόφανες μακάριε.

Ἦχος β'.

Ἐν κοινοβίῳ τὸ πρῶτον καθεζόμενος, κανόνι ἡκολούθησας αὐτοῦ, οὕτω σεαυτὸν τοῖς ἀδελφοῖς ἐξομοιῶν, καὶ ὑπερηφανείας ὀχλοῦντας ἐξαφάνιζων λογισμούς· πυρωθείσης δὲ τῆς καρδίας σου τῷ αὐτῷ πυρὶ τῆς τοῦ Νυμφίου ἀγάπης, ἀναχωρήσεως ὁδὸν ἀσφαλῶς ἐβάδισας· ὅθεν καὶ ἡξιώθης ἐπὶ τοῦ νοὸς τῇ περιωπῇ σταθῆναι, ἐξ ἧς πᾶσαν τὴν τοῦ Κυρίου δόξαν νοερῶς κατόπτευσας· αὐτὴν οὖν καὶ ἡμᾶς, θεοδόξαστε Πάτερ Θεόφανες, κατιδεῖν ἀξιώσον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ἐν οὐρανοῖς μενούσης σε πόλεως μυστικοῖς μελήσμασιν ἡσθεῖς, ἀλλοίως φωνῆς οὐκ ἤθελες ἐνωτίζεσθαι· διὸ καὶ τὴν νοερὰν ἀκοήν σου, τῷ ἡδυεπεῖ λόγῳ τοῦ Δεσπότη ἐμφράξας, συστείλας τε σεαυτὸν ἀπὸ παντὸς ματαίου περισπασμοῦ, σάλπιγξ ὠφθῆς πνευματικῇ, τῆς ταπεινοφροσύνης ἄσματα ᾄδουσα· ὅθεν καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας πλήρωσον διατόροις σου ῥήμασι, Πάτερ Θεόφανες, ἵνα χαρμοσύνως πορευώμεθα πρὸς τὴν μέλλουσαν πόλιν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'.

Αὐτομεμφίας ἐφάνης θερμὸς ἐραστής, Πάτερ Θεόφανες· ὅτε γὰρ ὁ ἀναίσχυντος δοῦλος ῥάπισμα σοι δέδωκε, οὐκ εἰμι ἄξιος, ἔφησας, τοῦ ποιμαίνειν τὴν λογικὴν μου ποίμνην. Τί τὸ παράδοξον τοῦτο, ὅτι ἱεράρχης ὑπάρχων, σοφία τῇ ἄνωθεν κεκοσμημένος, ἀνάξιον ἔκρινας σεαυτὸν καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἀρχιερωσύνης θρόνον κατέλιπες; ὅθεν βοῶμεν σοι· ταπεινοφροσύνης ἄνθος τὸ θεϊότατον, Πάτερ ὅσιε, γνώρισον ἡμῖν τὴν ὁδὸν ἐν ᾗ καὶ ἡμᾶς δεῖ πορεύεσθαι.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει τῶν μοναζόντων χορὸς* ὁ ἐν τῷ Μέσα Ποταμῷ ἐνασκούμενος* καὶ ἄσμασι καταστέφει* τὸν ὡς ἀστέρα λαμπρὸν* ἐξ αὐτοῦ τῶν κόλπων ἀνατείλαντα* ἀρχαίοις ἐν χρόνοις μέν,* ἀλλὰ καὶ τούτοις, τὸν δεῖ-

ξαντα* θαυμάτων πλήθη* ὡς δοχεῖον τοῦ Πνεύματος* καὶ ἰάματα* τοῖς πιστοῖς χορηγήσαντα* ἔτι δὲ καὶ τὸ σκήνωμα* τὸν ἔχοντα ἄφθαρτον* καὶ ἀναβλύζοντα μῦρον* ὡς θείας νίκης τὸ σύμβολον* διὸ ἀνυμνοῦμεν* Θεοφάνη, τὸ τῆς Κύπρου* ἅγιον καύχημα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Φαίνεις τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ,* ἐπωνυμίαν σου σφραγίζων, Θεόφανες,* καὶ θείῳ φωτὶ ἐκλάμπων,* νυκτοποροῦσιν ἡμῖν* χάριν παρεμφαίνεις ἁγιοτήτος. ὦ, Πάτερ θειότατε,* ἐν τῇ Μονῇ ἡμῶν φάνηθι* ἀποδιώκων* τῶν παθῶν τὴν ἐμφάνειαν* καὶ φανέρωσον* τὸν Θεὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν* σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ὅσιε,* τὸ φῶς τῶν τιμώντων σου* μνήμην τὴν χάριτος πλήρη* καὶ οὐρανίου τερπνότητος* διὸ σὲ ὑμνοῦμεν* τῆς Μονῆς σου οἱ οἰκέται* ὡς φιλοπάτορες.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Χαίροις, ὅτι τὸν κόσμον λιπών,* καὶ τῆς θεότητος στολὴν ἐνδυσάμενος,* εἰς ὄρη τετυρωμένα* τῆς οὐρανίου Σιών,* Πάτερ, τὴν διάνοιαν ἀνύψωσας* καὶ μόνος Νυμφίῳ σου* μόνῳ Αὐτῷ ἐνετρύφησας* καίτοι ὑπῆρχες* ἐν παχύτητι σώματος,* ἀλλ' ἀμέριμνος* μεριμνῶν ματαιότητος* νῦν δὲ φραγμὸν τῆς φύσεως* παρῆλθες, πανόλβιε,* καὶ τῷ προσώπῳ Κυρίου* ἀδιαλείπτως παρίστασαι* διὸ καὶ τῆς ποιμένης* τῆς πλουτούσης σε προστάτην* μέμνησο ὅσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Θαλυκραῖς φωναῖς νῦν εὐφημοῦμεν, σὲ τὸν ἐν συντόνῳ ἐπιμελείᾳ τὴν ἐκ φύσεως χοϊκῆς ὑλομανοῦσαν ψυχὴν δαμάσαντα· ἀπτῶτως γὰρ ἐν τῇ καμίνῳ ἱστάμενος τῆς μετανοίας, πάντα τὰ πωλικά τοῦ σώματος κατέπαυσας σκιρτήματα. Εὖρες, ὦ σοφώτατε Πάτερ, ἁγιασμοῦ τὴν κρηπίδα, ταπεινοφροσύνην, τὴν Χριστοβάδιστον ὁδόν· ἐν αὐτῇ δὲ περιπατῶν, περιβαλλόμενος ἅμα τῆς ἀφανείας τὴν λαμπροτάτην στολὴν, εἰσῆλθες ἐν τῇ τῶν πραέων μακαριότητι· ὅθεν, Πάτερ Πατέρων ἰσότημε, Θεόφανες μακάριε, πάντας ἡμᾶς τοὺς ἐξ ἁμαρτιῶν ἐσχάτως ἔχοντας σκέπε καὶ φύλαττε, καὶ φρονήματι ταπεινῷ δίδου ἡμῖν πάντοτε πολιτεύεσθαι.

Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. (ὡς ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ)

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.
ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῦ βίου τὴν σκιὰν κατὰ μόνας παρῆλθες* χρησάμενος σοφῶς ἀφανεί-
ας τῷ πέπλῳ,* ὡς μέλισσα, ὅσιε,* φιλεργὸς ἐργασάμενος* ὅθεν μέλιτος
τοῦ φερεσβίου νῦν πάντες* ἀπολαύοντες,* ὃ παρεσκεύασας, Πάτερ,*
ὠδὰς σοι προσάγομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.
ᾠχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν μέγαν Πρόδρομον ζηλώσας, ὅσιε,* τὸν ὥσπερ ἄσαρκον ἐν γῇ βιώσα-
ντα,* τὴν ἐν τῷ Μέσα Ποταμῷ* Μονὴν αὐτοῦ κατέλαβες* ἔνθα καὶ χρη-
σάμενος* χαλινῷ τῷ τῆς νήψεως,* τοῦ νοὸς ἐδάμασας* τὰ ἀήθη κινήμα-
τα* διὸ σὺν τῷ Προδρόμῳ μὴ παύσῃ* πάντας* ὠθῶν ἡμᾶς πρὸς νῆψιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
ᾠχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡς ἀστέρα ἀπλανῆ* ψυχὰς φωτίζοντα ἡμῶν* σὲ γινώσκουμεν, σοφέ,*
ἀειφεγγῇ τε καὶ λαμπρόν* καὶ γὰρ τὰ σκότη διώκεις τῆς ἁμαρτίας*
πρεσβείαις σου θερμαῖς,* Πάτερ Θεόφανες,* καὶ θείαις σου εὐχαῖς*
σβεννύεις πῦρ τῶν λογισμῶν* ὑπάρχεις γὰρ σὺν τῷ Προδρόμῳ* ἡμῶν
προστάτης θερμότατος* ἐν ταῖς ἀνάγκαις* καὶ τοῖς κινδύνοις,* ὦ Μυ-
ροβλύτα θειότατε.

Δόξα, Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου,
μεθ' ᾧ τὸ Προκείμενον·

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. (δίς)

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Εἶτα τὸ Πᾶσα πνοή,
μεθ' ὃ τὸ Εὐαγγέλιον (τῆς ε' Δεκεμβρίου),
καὶ ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου...
Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...
Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Μυροβλύτα θεσπέσιε, δεῖξον ἡμῖν πηγὴν τὴν ἀναβλύζουσαν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου πόμα τὸ ἐπουράνιον· καὶ δὸς πάντας πιεῖν ἐξ αὐτοῦ, ἵνα μάθωμεν, Πάτερ, βαδίζειν ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ ἐβάδισας· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ μόνη ἀπάγουσα εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

**Ὁ Κανὼν τῆς προλαβούσης Ἑορτῆς εἰς ζ'
καὶ εἶτα ὁ παρὼν τοῦ ὁσίου εἰς η',
οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Χαίροις Μονῆς Προδρόμου θεῖε θησαυρέ.**

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χορὸν συγκροτήσαντες, δεῦτε ὡδὴν χαριστήριον* Θεῷ ἀναμέλψωμεν, ὅτι τὸν μέγαν ἡμῖν* ἐχαρίσατο* καὶ θεῖον Θεοφάνη* ἰθύντορα ἄριστον* πρὸς τελειότητα.

Ἀνοίξαντες ἅπαντες καρδίας ὧτα ἀκούσωμεν* Ἀγγέλων τὰ τάγματα συνανυμνοῦντα ἡμῖν,* ἑορτάζοντα* τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου,* Θεόφανες, κράζοντα,* χαίροις μακάριε.

Ἰδίῳ θελήματι κόσμον κατέλιπες, ὅσιε,* Κυρίου τὸ θέλημα ἀναζητῆσαι ποθών* διὸ ἔσπευσας* εἰς μάνδραν τοῦ Προδρόμου,* ἐν ᾗ ἐνασκούμενος* σκάμμασιν ἔλαμψας.

Θεοτοκίον.

Ῥαντίζουσα, Πάναγνε, ἡμῶν καρδίας ἐλέει σου,* μὴ παύσῃ δεόμεθα· σὺ γὰρ ἡμῶν δροσισμὸς* ὄντως πέφηνας,* ὡς ὑετὸς χαρίτων* καρδίας ποτίζουσα* τῶν ἀνυμνούντων σε.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὁ πάντων καρδίας καταρδεύων,* ὡς ὕδωρ ἐκ Μέσα Ποταμοῦ* ἀνέβλυ-
σέ σε, ὅσιε,* δροσίζον πάντων πνεύματα* τῶν δίψει σοῦ τὸ ἔλεος* ἐπι-
ζητούντων, Θεόφανες.

Ἰέρευσας, ὅσιε, Κυρίῳ* ὡς ἄυλος ὄντως λειτουργός,* προσφέρων ὡς
ἀναίμακτον* θυσίαν τὴν καρδίαν σου* διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις νῦν* Θεῷ
λατρεύεις, Θεόφανες.

Συνόμιλος ὥφθης συστημάτων* ὁσίων Πατέρων ἀσκητῶν,* βίον ἀναχω-
ρήσεως* βαδίσας, ὦ Θεόφανες,* καὶ ἡσυχίας γέγονας* ἄνθος οὐράνιον,
ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Μονὴν ἡμῶν φύλαττε, Παρθένε,* ὡς Μήτηρ ἀπάντων μοναστῶν* ὑπάρ-
χουσα, Πανάχραντε* καὶ ὡς παστὰς οὐράνιος* Νυμφίον τὸν ποθούμε-
νον* ψυχαῖς ἡμῶν νῦν ἐμφάνισον.

Κάθισμα. ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Βαθυτάλαντον* ὡς θησαυρόν σε* οἱ οἰκέται σου χαρᾷ πλουτοῦντες,* τὴν
πτωχείαν τῶν παθῶν ἐξαλείφοντα* καὶ τῆς ζωῆς τὴν ἐλπίδα βραβεύο-
ντα,* ἐν εὐφροσύνῃ θερμῶς σοι κραυγάζομεν* Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἰκέτευε* φυλάττειν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν... **Τῆς Ἑορτῆς.**

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημέμενος ἐν δόξῃ.

Ὅτε, Πάτερ, ἐκ τοῦ κόσμου* τὴν ψυχὴν σου ἐμάκρυνας,* καὶ ἐν ἡσυχί-
ας* ὄρεσι σοφῶς κατεσκήνωσας,* τότε Ἀγγέλων ὁ δῆμος ἀνεκραύγα-
ζεν* ὦ πανθαύμαστε* ἐν τοῖς Ἁγίοις σου Κύριε!

Νοῦν ψυχὴν σου καὶ καρδίαν* εὐλαβῶς προσενήνοχας,* Πάτερ, τῷ Δε-
σπότη* ὥσπερ νοητὸν ὀλοκάρπωμα* καὶ νῦν Τριάδος τῷ θρόνῳ παρι-
στάμενος,* τὸ ἀμήχανον* κάλλος καθορᾶς τῆς θεότητος.

Ἡλιόμορφον Κυρίου* βλέπεις, Πάτερ, τὸ πρόσωπον,* ὅπερ μετὰ πόθου*
καὶ μετὰ δακρύων ἐζήτησας* καὶ τῇ αὐτοῦ θείᾳ λάμπει φωτιζόμενος,*
ὦ Θεόφανες,* χαίρεις αἰωνίως, μακάριε!

Θεοτοκίον.

Σωστικάῖς σου ταῖς πρεβεῖαις* σκέπε πάντας τοὺς δούλους σου,* τοὺς μετὰ δακρύων* ὡς Μητέρα σὲ ἱκετεύοντας* εὐλογημένη Μαρία· σὲ γάρ, Δέσποινα,* οἰκητήριον* ὁ Θεὸς αὐτοῦ ἀπειργάσατο.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Προδρόμου ἐπόθησας* τὸν βίον τὸν οὐράνιον* ὅθεν περιέζωσας ὁσφύν σου* τῇ μετανοίᾳ, Πάτερ Θεόφανες,* Μέσα Ποταμοῦ ἐν τῇ Μονῇ* βίον τὸν ἰσάγγελον* εὐλαβῶς ἀσπαζόμενος.

Ῥομφαία ὡς δίστομος* ἡ σὴ καρδιά, ὅσιε,* πάσας τοῦ ἐχθροῦ τὰς μεθοδείας* δυνάμει θείᾳ ριζόθεν ἔτεμεν* καὶ γέγονεν ἅγιος ναὸς* τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,* νοερὰ μύρα βλύζουσα.

Ὅσμῃ τῇ τῶν μύρων σου,* ᾧ Μυροβλύτα ὅσιε,* σπεύσας καταμύρι-
σον καρδίας* τῶν σὲ τιμώντων, Πάτερ Θεόφανες* πᾶσαν δυσωδίαν δὲ παθῶν* ἐκ ψυχῶν ἐκδίωξον* τῶν σῶν δούλων δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην κυήσασα* Χριστόν, Θεομακάριστε,* κόσμῳ ἐδωρήσω τὴν εἰρήνην* καὶ σωτηρίαν κατακλυσμοῦ τῶν παθῶν,* ὥσπερ ἡ τοῦ Νῶε κιβωτὸς* πᾶσιν ἐχορήγησας,* ᾧ Μαρία Θεόνυμφε.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Ῥοαῖς τῶν θείων ναμάτων σου,* ᾧ Μυροβλύτα Πάτερ, ἀπόπλυνον* ῥύ-
πους ψυχῶν ἡμῶν* καὶ μετανοίας πορεύεσθαι* τὴν τρίβον δίδου πᾶσι,*
θεῖε Θεόφανες.

Ὁ δούλου ῥάπισμα, ὅσιε,* ὡς πάλαι ὁ Δεσπότης δεξάμενος,* δίδου τοῖς
δούλοις σου* τῶν πειρασμῶν τὰ ῥαπίσματα* ἐν ταπεινώσει, Πάτερ,*
πάντα ἀνέχεσθαι.

Μονῆς Προδρόμου τὸ στήριγμα* καὶ Μέσα Ποταμοῦ καταφύγιον,* Πά-
τερ Θεόφανες,* τοὺς σοὺς οἰκέτας περισώζε* ἀπὸ παντοίας πλάνης* τοῦ
πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Ὅν οὐ χωροῦσι τὰ σύμπαντα,* καλύβη Ἀβραὰμ πῶς ἐχώρησε* Θεὸν τὸν ἄναρχον;* ἀλλ' ἵνα πάντες νοήσωμεν* τῆς σῆς λοχείας, Μῆτερ,* φρικτὸν μυστήριον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς Μυροβλύτης, θείου Πνεύματος τὰ νάματα,* καὶ ὡς θαυμάτων αὐτουργὸς πᾶσιν ἰάματα,* τοῖς τιμῶσί σε παρέχεις ἀφθονοδότως* μοναζόντων δὲ κανῶν ὑπάρχων ἄριστος,* ὁδηγὸς γενοῦ ἡμῖν πρὸς τελειότητα,* ἵνα κράζωμεν· Χαῖρε Πάτερ Θεόφανες.

Οἶκος.

Ἀπαντες μετὰ δέους* ἐν τῇ μνήμῃ σου, Πάτερ,* ὁμοῦ συνελθόντες, ἐν ὕμνοις* γεραίρομεν πόθῳ θερμῷ* τοῦ σοῦ βίου πάντα τὰ σεπτὰ σκάμματα* καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος* λαμβάνομεν ἐκ σοῦ βοῶντες·

Χαῖρε, λαμπρὸν ἀρετῆς ταμεῖον,
χαῖρε, Θεοῦ ἐννοιῶν δοχεῖον.
Χαῖρε, ταπεινώσεως βάθος ἀπύθμενον,
χαῖρε, τελειότητος ὕψος ἀνείκαστον.
Χαῖρε, μύρον θείας χάριτος ὃ ἐκβλύσας θαυμαστῶς,
χαῖρε, τύπον ἀναστάσεως τὸ σὸν σκῆνος δεδωκώς.
Χαῖρε, τῆς ἀφανείας τὴν ὁδὸν ὃ βαδίσας,
χαῖρε, τῆς ἀφθαρσίας τὸ σημεῖον ὃ δείξας.
Χαῖρε, Μονῆς Προδρόμου τὸ καύχημα,
χαῖρε, ζωῆς μονοτρόπου ἀγλάνισμα.
Χαῖρε, θερμὲ νήσου Κύπρου προστάτα,
χαῖρε, ἡμῶν πρὸς τὸν Κτίστην μεσίτα·
Χαῖρε Πάτερ Θεόφανες.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν.

Τὸ παρὸν καὶ εἶτα τὸ τῆς ἡμέρας.

Τῇ ιζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Μυροβλύτου, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδρόμου ἐν Μέσσα Ποταμῷ τῆς Κύπρου.

Στίχοι.

Θεόφανες μάκαρ ποθῶν σὸν Νυμφίον
τοῦ κόσμου κατέλιπες κενὴν τὴν δόξαν.

Χαίρει ἀγάλλεται Προδρόμου ἡ μάνδρα
ἔχουσα ὅσιε προστάτην σε θεῖον.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Θεοφάνης Θεῷ συνεκράθη.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Μυροβλύτου.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀγίους ποὺ ἔζησαν καὶ ἀγίασαν στὴν ἀγιοτόκον νῆσον τῆς Κύπρου καὶ ποὺ μόνος φέρει τὴν προσωνυμία τοῦ Μυροβλύτου, εἶναι ὁ ὁσιος Θεοφάνης Ἐπίσκοπος Σολέας.

Ὁ ὁσιος Θεοφάνης καταγόταν ἀπὸ τὴ Λευκωσία καὶ ἔζησε τὸν 16ον αἰῶνα κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἑνετοκρατίας. Ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του στὸν Θεὸ γενόμενος μοναχὸς στὴ Μονὴ ἀγίου Γεωργίου τῶν Μαγγάνων στὴ Λευκωσία, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε κατὰ τὰ βυζαντινὰ χρόνια. Εὐρισκόμενος ὡς μοναχὸς στὸ μοναστήρι αὐτό, ὁ ὁσιος Θεοφάνης ἐξελέγη ἐπίσκοπος Σολέας. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ ἐπίσκοπος Σολέας καὶ ὁ ἐπίσκοπος Λευκωσίας -ὁ ἀρχιεπίσκοπος δηλαδὴ τῆς Κύπρου- ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο, διότι τὸ ἔτος 1260, μὲ τὴν «Κυπριακὴ Βούλλα» τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Δ', ὁ Ἑλληνας ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λευκωσίας ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴ του καὶ καθορίσθηκε νὰ ἐδρεύῃ στὴν κοιλάδα τῆς Σολέας, βόρεια τοῦ ὄρους Ὀλυμπος, φέροντας τὸν τίτλο τοῦ ἐπισκόπου Σολέας. Ἔτσι λοιπόν, ὁ ὁσιος Θεοφάνης εἶχε οὐσιαστικὰ ἐκλεγῇ ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐλλήνων τῆς Κύπρου.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ὅμως δὲν εὐχαρίστησε τὸν ὁσιο, διότι πόθος του ἦταν νὰ ζῇ στὴν ἀφάνεια, ὅπου μποροῦσε νὰ βρίσκεται σὲ ἀδιάλειπτη κοινωνία, χωρὶς ἐξωτερικοὺς περισπασμούς, μὲ τὸν ἀγαπημένο του Κύριο. Τελικά, παρὰ τὴ δική του θέληση, ἐγκατέλειψε τὴν ποθητὴ του μοναχικὴ πολιτεία καὶ ἡσυχία καὶ ὑποτάχθηκε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὡς ἐπίσκοπος ὁ ὁσιος Θεοφάνης εἶχε καὶ τὴν εὐθύνη τῆς διοίκησης τῶν Ἑλλήνων τῆς Λευκωσίας. Τὴν οὐσιαστικὴ βέβαια διοίκηση ὅλου τοῦ νησιοῦ ἀσκοῦσαν οἱ Ἑνετικὲς ἀρχές, ἀλλὰ τὰ ἐσωτερικὰ θέματα καὶ προβλήματα τοῦ ὑπόδουλου ἐλληνισμοῦ τῆς Κύπρου ρύθμιζαν μερικῶς καὶ οἱ κατὰ τόπον Ἑλληνες ἐπίσκοποι. Ἐνα ἀσυνήθιστο ὅμως καὶ παράδοξο περιστατικὸ ἦρθε νὰ δώσῃ μία ἐντελῶς διαφορετικὴ τροπὴ στὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ ὁσίου.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη εἶναι τὸ ἑξῆς· μία ἡμέρα χρειάστηκε νὰ κάνῃ ὁ ὅσιος μία παρατήρηση στὸν οἰκονόμο του γιὰ κάποιο σφάλμα ποὺ διέπραξε. Ἡ ἀντίδραση τοῦ οἰκονόμου στὴν παρατήρηση τοῦ ἐπισκόπου ἦταν νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα ράπισμα στὸ πρόσωπο, ἐνώπιον μάλιστα καὶ ἄλλων ἀνθρώπων! Ὁ ἅγιος ὅμως, λόγῳ τῆς μεγάλης του ταπεινοφροσύνης, δὲ θύμωσε γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀλλὰ, ἀντιθέτως, κρίνοντας ἀπὸ τὸ περιστατικὸ ποὺ συνέβηκε, θεώρησε ὅτι δὲν ἦταν ἄξιός νὰ κατέχῃ τὴ θέση τοῦ ἐπισκόπου. Ἔτσι, ὁ ὅσιος ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ καὶ πάλι στὴν ποθητὴ του ἡσυχαστικὴ ζωή, παρακαλῶντας τὶς πολιτικὲς ἀρχές τοῦ τόπου νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ ἀρχιερατικά του καθήκοντα. Παρακαλοῦσε μετὰ δακρύων νὰ δεχθοῦν τὴν παραίτησή του, ἐκεῖνοι ὅμως, λόγῳ τοῦ σεβασμοῦ ποὺ ἔτρεφαν πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ ἀναγνωρίζοντας τὴ μεγάλη του ἀρετὴ, ἀντιστέκονταν καὶ δὲν δέχονταν. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ δακρύβρεκτες παρακλήσεις καὶ πιέσεις ἐκ μέρους τοῦ ὁσίου ἡ παραίτησή του τελικὰ ἐγένε ἀποδεκτὴ καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ ποὺ πάντοτε συνέιχε τὴν καρδιά του.

Ὡς τόπο κατάλληλο γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸν ἑαυτό του ὁλοκληρωτικῶς πιά στὸν Θεό, ὁ ὅσιος Θεοφάνης ἐπέλεξε τὸ μικρὸ ἡσυχαστικὸ μοναστήρι τοῦ Μέσα Ποταμοῦ. Τόσο τὸ θαυμάσιο φυσικὸ περιβάλλον τῆς Μονῆς, ὅσο καὶ ἡ ἄκρως ἀπόκοσμη τῆς θέσης ἦταν τὰ στοιχεῖα ποὺ ὁδήγησαν τὰ βήματα τοῦ ὁσίου ἐκεῖ στὸ βάθος τῶν βουνῶν τοῦ Τροόδους, στὸν Μέσα Ποταμό, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ ἐπιδοθῇ στὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἄσκηση ποὺ τόσο ποθοῦσε.

Ἐνα περιστατικὸ τὸ ὁποῖο μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν τελειότητα τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς τοῦ ὁσίου εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο. Κάποια φορὰ ἦλθε ἓνας φίλος του καὶ τοῦ ἔφερε ἓνα πήλινο δοχεῖο μὲ μέλι. Ὁ ὅσιος ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν φίλο του πῆρε τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μέλι καὶ τὸ συνέτριψε πάνω στὸν τοῖχο! Ἔκανε δὲ τὴν πράξη αὐτὴ, διότι τὴν προηγούμενη νύκτα εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι θὰ ἐρχόταν ὁ φίλος του αὐτὸς φέροντάς του τὸ μέλι καί, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξήγησε στὸν φίλο του, δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν διάβολο νὰ τὸν κάνῃ νὰ πιστεύῃ στὰ ὄνειρα.

Πέρα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ κατέγραψε ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου, οἱ καίτοι τῶν περιοχῶν γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Μέσα Ποταμοῦ, διέσωσαν διάφορες προφορικὲς παραδόσεις, οἱ ὁποῖες καταγράφτηκαν κατὰ καιροὺς καὶ ἔφθασαν μέχρι καὶ τὶς μέρες μας. Σύμφωνα μὲ αὐτὲς ὁ ὅσιος Θεοφάνης διετέλεσε καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Στὴ συνέχεια μάλιστα ἀνέβηκε καὶ κατοίκησε σὲ ἓνα κελλὶ 87 περίπου μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὴ Μονὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ τοποθεσία αὐτὴ ἔλαβε τὴν ὀνομασία “Μονὴ τοῦ Ἡγουμένου”.

Τέλος, ἀφοῦ κατὰ κοινὴ ὁμολογία ὁ ὅσιος διήγαγε ἓνα ἅγιο βίο, κοιμήθηκε πλήρης χάριτος ἐκεῖ στὸ μοναστήρι τοῦ Μέσα Ποταμοῦ γύρω στὰ 1550. Τὴ σφραγίδα τῆς ἀγιότητός του τὴν ἔβαλε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, δι-

δοντας του τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας μετὰ τὴν κοίμησίν του. Μαρτυρεῖ μάλιστα ὁ βιογράφος του ὅτι παρευρισκόταν στὸ μοναστήρι κατὰ τὴν ἑκταφὴ καὶ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου καὶ ἀναφέρει ὡς αὐτόπτης μάρτυρας ἀκόμη δύο θαυμαστὰ σημεῖα ποὺ ἐπιβεβαίωναν τὴν ἀγιότητα τοῦ ὁσίου Θεοφάνους. Τὸ ἓνα ἦταν ἡ ἀσυνήθιστη εὐωδία ποὺ ἐξέπεμπαν τὰ ὀστέα του καὶ τὸ δεύτερο, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀκόμη πιὸ θαυμαστό, τὸ ὅτι τὸ σῶμα του δὲν εἶχε ἀποσυντεθῇ κατὰ τὸν συνήθη τρόπο, παρ' ὅλο ποὺ εἶχαν περάσει σχεδὸν ἑξὶ χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησίν του. Ἀντιθέτως, τὰ ὀστέα του εἶχαν ἀκόμη πάνω τους σάρκες. Τὸ σκῆνωμα δηλαδὴ τοῦ ὁσίου ἦταν ἄφθαρτο. Ἔτσι, οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τοποθέτησαν τὰ λείψανα σὲ λάρνακα τὴν ὁποία ἐναπόθεσαν στὸν νάρθηκα τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς. Οἱ πιστοὶ προσέρχονταν μὲ μεγάλη εὐλάβεια νὰ προσκυνήσουν τὰ χαριτόβρυτα λείψανα τοῦ ὁσίου, τὰ ὁποῖα ἐπιτελοῦσαν πλῆθος θαυμάτων.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὑστερούμεθα* φωτὸς θείας ἐλλάμψεως· ὅθεν ἀδύνατον* ὀρθῶς τὰ σὰ ἐξειπεῖν* ἀνδρεία παλαίσματα· διὸ δεόμεθα* νῦν κατὰδεξαί* πτωχοῖς, ὦ Πάτερ, ῥήμασι* τοὺς σοὺς δούλους σὲ ὑμνοῦντας.

Θαλαττεύουσιν* ἐν βίῳ πολυκύμονι, Πάτερ, τοῖς δούλοις σου* γενοῦ λιμὴν ἀσφαλῆς* βαθύπικρα ἅπαντα πάθη δὲ δίωξον* καὶ βαθύρρουν σου* ἐπὶ καρδίαις ἔκχυσον* ποταμὸν χαρίτων θείων.

Ἐγκεντρίζοντα* ἐχθροῦ ὡς βέλη πύρινα ὄντως θανάσιμα* σκιρτήματα τῆς σαρκὸς* γινώσκων, Θεόφανες, πάντα ἀπέσβεσας* τῇ συντόνῳ σου* ἀσκήσει, Πάτερ ὅσιε,* καὶ δακρύων σου τοῖς ὄμβροις.

Θεοτοκίον.

Ἰταμότητα* τυράννου κατεφρόνησαν, προδιαγράφοντες* τὸ ἐν τῇ σῇ τελεσθὲν* κοιλίᾳ μυστήριον, Ἀγνή Θεόνυμφε,* ἀκατάφλεκτοι* ἐν τῇ καμίνῳ μείναντες* Παῖδες τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἔσχες τετρωμένην σὴν καρδίαν* ἀγάπη τοῦ σοῦ Νυμφίου, ὦ Θεόφανες* ὅθεν καὶ ἀπέρριψας* βίου ματαιότητα* καὶ ἀρχιερωσύνης σου τὸν θρόνον, ὅσιε,* κατέλιπες,* φλεγόμενος πόθῳ* πολιτείας, Πάτερ, στενῆς καὶ τεθλιμμένης.

Θείαις θεωρίαις τὴν ψυχὴν σου* τὸ Πνεῦμα θεοπρεπῶς ἀρδεῦσαν, ὅσιε,* ἐν αὐτῇ ἐσκήνωσεν* ὅθεν σοῦ τὸ σκήνωμα* μύρα ἀρρόήτως ἔβλυσεν θαυμάτων πρόξενα,* ἰάματα* τοῖς πᾶσι παρέχον,* Μυροβλύτα Πάτερ,* τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσι.

Ἦξω καὶ θεάσομαι τὴν δόξαν* ὦ, πότε, Χριστὲ Σωτὴρ μου, τοῦ προσώπου σου,* δάκρυσιν ἐκραύγαζες* τῷ Κυρίῳ, ὅσιε* διὸ καὶ ὁ πανάγαθος ὁρῶν τὸν πόθον σου,* κατώκησεν* ἐν σοί, θεοφόρε,* οἶκόν σε δεικνύων* αὐτοῦ τῆς θείας δόξης.

Θεοτοκίον.

Σὴν δόξαν ἀξίως τίς ὑμνήσει, δι' ἧς σε ὁ Παντοκράτωρ ἐστεφάνωσεν;* οὐρανὸν γὰρ δεύτερον* λογικόν σε ἔδειξε* καὶ γὰρ ὁ θεῖος Ἥλιος ὁ νοητός, ἀγαθή,* ἀνέτειλε* ἀφράστῳ τῷ τρόπῳ* ἐξ ἀγνῆς νηδύος τῆς σῆς* ὡς ξένον θαῦμα!

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἄπαντες πιστοὶ* θερμῶς ἀγαλλόμενοι δεῦτε προσδράμωμεν* πρὸς τὸν μέγαν ὄσιον* καὶ κατανύξει αὐτῷ βοήσωμεν* ὡς θαυμαστός ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ!* ὅτι θεῖον* δέδωκε θησαύρισμα* καὶ προστάτην ἡμῖν* σὲ Θεόφανες.

ὑπὸ τῆς χειρὸς* τῆς σῆς, ὦ Θεόφανες, καθοδηγούμενοι,* πᾶσαν τοῦ ἀλάστορος* παγίδα, ὅσιε, ἀποφεύγομεν* καὶ πολιτείας κρείττονος ἀσφαλεστάτην ὁδὸν* ἐκζητοῦντες,* σὲ ἐπικαλούμεθα* ὁδηγὸν ἀπλανῆ* τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥάδιόν ἐστι* τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε χαρὰν τὴν θείαν εὐρεῖν* ὅθεν νῦν οἱ δοῦλοί σου, Πάτερ Θεόφανες, ἐν τῇ μνήμῃ σου* καίτοι πτωχοὶ ὑπάρχοντες σοὶ ἀνακράζομεν* τὰς καρδίας* πάντων ἡμῶν πλήρωσον* εὐωδίας σεπτῆς* θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ἐχαιρες Σεμνή* ὅτε ὁ ἀρχάγγελος σοὶ προεμήνυεν* θείου τόκου σύλληψιν,* καίτοι ἠπόρεις αὐτοῦ τῷ ῥήματι* διὸ χαρᾷ σοὶ κράζομεν ἰδοὺ οἱ δοῦλοι σου,* Θεοτόκε* γένοιτο ἡ χάρις σου* ἐφ' ἡμᾶς μυστικῶς,* Θεονόμφευτε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'. Φῶς ὁ Πατήρ.

Φῶς τοῦ Θεοῦ πᾶσι φαίνεις,* Πάτερ Θεόφανες μάκαρ,* Θεὸς γὰρ πᾶσι φωστῆρά* σε ἐφανερώσεν ὄντως,* διὸ φωτὸς αἰδίου* πλήρωσον πάντων καρδίας. (δίς).

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Πρὸ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα ἱστῶμεν στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν δις τὸ ἀναστάσιμον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ παρόντα δ' τοῦ ὁσίου· ἐν δὲ τοῖς μεθεόρτοις τῆς Ἀναλήψεως ἱστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν μόνον τὰ παρόντα τοῦ ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μέσα Ποταμοῦ ὁ σύλλογος* πανηγυρίζει λαμπρῶς* ἐν τῇ μνήμῃ σου σήμερον* καὶ βοᾷ δεόμενος· ὦ Θεόφανες ὅσιε,* Μονῆς Προδρόμου ἅγιον καύχημα* μὴ διαλείπης σκέπη σου πάντοτε* καὶ τῇ πρεσβείᾳ σου* πάντα τὰ νοήματα τὰ χαμερπῇ* ἀποσμήχῃν, ὅσιε,* ἐκ διανοίας ἡμῶν.

Αὐθις ὡς νύμφη κεκαίνισται* ἡ τοῦ Προδρόμου Μονῇ* ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις σου* ἐν αὐτῇ γὰρ ἔλαμψας* ταπεινώσει ἀσκούμενος,* διὸ τῷ θρόνῳ νῦν παριστάμενος* σεπτῆς Τριάδος* αὐτὴν ἰκέτευε* ὑπὲρ τῶν δούλων σου* τῶν ἐνθάδε πάντων τε καὶ πανταχοῦ* βαδιζόντων, ὅσιε, τῆς μετανοίας ὁδόν.

Θέρμης τοῦ Νυμφίου σου, ὅσιε,* οὐκ ἐδυνήθης ποσῶς* ἀποκρύψαι καρδίαν σου* τετρωμένος ὦφθης γὰρ* θείου ἔρωτος βέλεσι,* διὸ καὶ κόσμου ζάλην κατέλιπες* καὶ εἰς λιμένα θεῖον προσώρμισας* τῆς ἀφανείας δὲ* τὴν ὁδὸν ἐβάδισας· ὅθεν τὸ σὸν* σκῆνος, Πάτερ, ἔβλυσε* μῦρον οὐράνιον.

Πάτερ ἱερὲ Θεόφανες,* συνηθροισμένων ἡμῶν* καὶ ὑμνούντων τὴν μνήμην σου* ἀοράτως πάρεσο* καὶ παράσχου τοῖς ψάλλουσι* φωναῖς αἰσίαις πόθῳ προσάδῃν σοι* ἐν εὐφροσύνῃ τὰ μελωδήματα* νῦν ἀγρυπνοῦντες γὰρ* ἅπαντες ἐλπίζομεν σοῦ τὰς εὐχὰς* ἐφελκύσειν, ὅσιε, τὰς πατρικὰς ἐφ' ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς τὸν πολύτιμον ἀδάμαντα, Θεοφάνη τὸν ὅσιον, ἀνυμνήσωμεν ἀδελφοὶ ἐν τῇ εὐσήμεῳ ἡμέρᾳ τῆς μνήμης

αὐτοῦ· πρὸς Κύριον γὰρ παρρησίαν ἔχων, ἴλεων ἡμῖν δύναται Αὐτὸν ἀπεργάσασθαι· σπεύσωμεν οὖν, μὴ διακρινόμενοι τῇ καρδίᾳ ἡμῶν· πάντα γὰρ ὅσα ἂν παρ' αὐτοῦ προσευχόμενοι ζητήσωμεν ταχὺ ληψόμεθα· τὴν σωτηρίαν γὰρ ἡμῶν ἐπιποθοῦντες, τὴν εὐσπλαγχνίαν κινουμένῳ αὐτοῦ, καὶ τῷ Θεῷ οὗ τῷ θρόνῳ παρίσταται ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύει· ποιμνὴ γὰρ αὐτοῦ τυγχάνομεν· ὦ εὐλογίας μυστικῆς!

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη,
καὶ ἀπόλυσις.

